

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вейс Євгенії Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 44³ Кодексу України про адміністративні правопорушення

м. К и ї в
3 лютого 2022 року
№ 14-2(II)/2022

Справа № 3-234/21(483/21)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденко Ігор Дмитрович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович (доповідач),
Лемак Василь Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вейс Євгенії Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 44³ Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Вейс Євгенія Петрівна як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявниця) звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/483 від 28 грудня 2021 року) визнати такими, що не відповідають

Конституції України (є неконституційними), приписи частини першої статті 44³ Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – Кодекс).

Відповідно до приписів частини першої статті 44³ Кодексу «Порушення правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, передбачених Законом України „Про захист населення від інфекційних хвороб“, іншими актами законодавства, а також рішень органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами, – тягне за собою накладення штрафу на громадян від однієї до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб – від двох до десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян».

На думку Заявниці, оспорювані приписи Кодексу не відповідають приписам частин першої, другої статті 8, статті 19, частин першої, другої статті 24, статті 33, статті 64, пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу, Заявниця посилається на приписи Конституції України, Кодексу, Закону України „Про захист населення від інфекційних хвороб“ від 6 квітня 2000 року № 1645–III зі змінами, постанову Кабінету Міністрів України „Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2“ від 9 грудня 2020 року № 1236 зі змінами (далі – Постанова № 1236), рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення в її справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

2.1. Стосовно Заявниці 15 липня 2021 року було складено протокол про адміністративне правопорушення. У протоколі зазначено, що Заявниця, «котра

перебувала на території РФ та приїхала на територію України, відмовилася від прослідування до місця обсервації, завантаження мобільного додатку систем „Вдома“ та проходження самоізоляції, чим порушила п. 7.3 постанови КМУ № 1236 від 09.12.2020 р. (зі змінами), чим вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 44-3 КУпАП».

2.2. Суддя Сумського районного суду Сумської області постановою від 29 липня 2021 року визнав винною Заявницю в скоєнні адміністративного правопорушення, що його встановлено частиною першою статті 44³ Кодексу, та наклав на Заявницю адміністративне стягнення у вигляді штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 17000 гривень.

2.3. Сумський апеляційний суд постановою від 27 вересня 2021 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі Заявниці, залишив постанову Сумського районного суду Сумської області від 29 липня 2021 року без змін, а апеляційну скаргу Заявниці – без задоволення.

Суд апеляційної інстанції зазначив, зокрема, що «у той час, коли урядом здійснюються заходи, спрямовані на запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом, [Заявниця] умисно порушила встановлені постановою КМУ <...> правила для осіб, які перетинають державний кордон України. <...> Об'єктом правопорушення, передбаченого ст. 44-3 КУпАП, є суспільні відносини у сфері охорони здоров'я населення, а об'єктивна сторона виражається в ухиленні (порушенні) особи від правил, передбачених ЗУ „Про захист населення від інфекційних хвороб“, іншими актами законодавства, а також рішеннями органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами, такі дії завдають шкоди як державним (суспільним) інтересам, так і інтересам громадян».

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.1. Заявниця зазначила, що „частина перша статті 44-3 КУпАП була застосована до [неї], оскільки [вона] відмовилась виконати вимоги пункту 7.3 (підпункту 3 пункту 7) постанови Кабінету міністрів України № 1236 від 09.12.2020 року (в редакції, чинній на той момент). Ці вимоги обмежували [її] конституційні права, встановлені статтею 33 Конституції України щодо свободи пересування та можливості в будь-який час повернутись в Україну, оскільки встановлювали умову, яку необхідно виконати задля повернення громадянина України в Україну, яка полягала в обмеженні свободи пересування – самоізоляції на певний час“.

Отже, імовірно порушення установлених приписами статті 33 Конституції України прав Заявниця пов'язує з виконанням вимог підпункту 3 пункту 7 Постанови № 1236, а не із застосуванням в остаточному судовому рішенні в її справі приписів частини першої статті 44³ Кодексу.

Притягнення Заявниці до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, установленого приписами частини першої статті 44³ Кодексу, та накладення на неї адміністративного стягнення у вигляді штрафу не спричинило порушення свободи пересування Заявниці, її права в будь-який час повернутися в Україну, тому приписи статті 33 Конституції

України, що ними встановлено права людини, не є застосовними для цілей розгляду справи Заявниці.

Заявниця в конституційній скарзі не вказує на інші права, які зазнали б порушення внаслідок застосування в остаточному судовому рішенні в її справі приписів частини першої статті 44³ Кодексу.

3.2. Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності оспорюваних приписів Кодексу частині першій статті 8 Конституції України, Заявниця твердить, що «фраза „правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, передбачених Законом України „Про захист населення від інфекційних хвороб“, іншими актами законодавства“ встановлює необмежене коло актів законодавства, оскільки не визначено терміну „карантин людей“, а також незрозуміло чи пов'язане словосполучення „іншими актами законодавства“ із всією фразою чи є окремою фразою (мається на увазі взагалі будь-який акт законодавства). Відтак, диспозиція частини першої статті 44-3 КУпАП дозволяє вільне тлумачення, отже, не відповідає принципу правової визначеності, оскільки створює можливість притягнути до відповідальності за порушення будь-якого акт[а] законодавства».

Заявниця, твердячи про вади приписів частини першої статті 44³ Кодексу в аспекті юридичної визначеності, не вказала, яким чином їх ймовірна недосконалість позначилася на її правах та свободах.

3.3. Аналіз документів та матеріалів конституційної скарги вказує на те, що Заявниця, оспорожуючи конституційність приписів частини першої статті 44³ Кодексу, висловила незгоду з визначеним приписами пункту 7 Постанови № 1236 нормативним урегулюванням на підзаконному рівні підстав та порядку проходження обов'язкової самоізоляції, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності приписів частини першої статті 44³ Кодексу. Окрім того, Заявниця не зазначила, яке з гарантованих Конституцією України прав людини зазнало порушення внаслідок застосування приписів частини першої статті 44³ Кодексу в остаточному судовому рішенні в її справі.

Отже, Заявниця не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови

у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вейс Євгенії Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 44³ Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**